

Oszályozás		308	
Hely			
Idő		"1962"	
Személy			
Helyszám			
Budapestre vonatkozó újságcikkek			
Szerző:			
Cím:		Pesterzsébeti látogatás	
Forrás:		Ny. Ember	
(Hely)		1962. apr. 1.	
(Idő)			
(Köt. v. füz.)		(Oldal)	

Szent Lajos plébánia, Pesterzsébet. Miért éppen Szent IX. Lajos francia királyról nevezték el? Ilyen gondolatok között kerülgetjük a víztócsákat, a sarat az autóbussz megállótól, míg feltűnik a francia — román stílusú templom szürke épülete.

Vig Árpád plébánost látogatjuk meg, ki mosolyogva biztat, tapossuk csak bátran a sarat.

— Ugye, semmit sem tud erről a településről? Ma egyszerűen Pesterzsébet, pedig még 50 éve is Kossuthfalvának nevezték. Német ajkú polgárok alapították, Soroksárról jöttek ide, afféle nyaralótelepnek. Homokbuckák terpeszkedtek errefelé, hepehupás vidék. A Nuoferek, Aignerek, Hörcherek Kossuthról nevezték el, mert még élénken élt bennük a 48-as forradalom emléke. A plébánia is azért kapta a Szent Lajos nevet, hogy valami köze legyen Kossuth Lajoshoz. A forradalmat idézik az utcák is, az aradi tizenháromról nevezték el őket. Épülünk, fejlődünk. Látja, itt húzódik a csatorna, rövidesen vizet kap az egész utca. A Hazafias Népfronttal együtt jártuk ki, a költségek egy részét mi vállaltuk. Rövidesen aszfaltos járdánk is lesz, a Hazafias Népfronton keresztül megkapjuk a szükséges anyagot, mi pedig elvégezzük a munkát. A templom kora délelőtt és este köt le, napközben jut időm a tárgyalásokra és sok mindent elintézhetek. A Népfront szívesen segít.

— Most pedig, ha kedves van, jöjjön el Laki nénihez. A legidősebb hívem, de ő Budapest legidősebb asszonya is. Ma ünnepli 103. születésnapját. Március elején még eljött a templomba, de ebben a csuszós, sáros időben nem vállalkozik az útra.

A plébánia előszobájában hófehér kendővel takart kosár és egy csomag áll az asztalon.

— Ez is Laki néninek készült. Néhány hívem is elkísér bennünket, kik ismerik Laki nénit és megemlékeznek erről a ritka születésnapról. Jó meleg kendőt kap tőlünk és ünnepi uzsonnát. Néhány napja felkerestem és megkérdeztem tőle, mit szeretne uzsonnára?

»Kávé kaláccsal a legjobb« — felelte. Teljesítjük a kívánságát, talán örül neki.

Lassan gyülekezik a kis csoport. Szőkecopfos, kékszemű, mosolygós kislány fogad a háznál. Évike, a dédunoka, aki egyúttal a dédmama bizalmasa és gondozója is.

A kályha mellett, a szoba sarkában fekszik a kis öregasszony. Szeme csillogón tekint reánk, megismeri a plébánost és elmosolyodik. Néhányszavas, rövid köszöntő, előkerül néhány szál virág is. Szeretettel simogatja, majd Évikének nyújtja, hogy vázába tegye.

Meghatódással hajolunk föléje, egy darab történelem pihen a pesterzsébeti munkáslakás fekhelyén. Hosszú út lehetett Nagyszebentől idáig a világváltozás évei között.

— Még néhány éve nem volt olyan ünnepnap, hogy Laki néni ne jött volna a templomba — mondja Vig plébános. — Békés, szép életet élt mindig, szerényen, feltűnés nélkül. Ma is, ágya mellett ott van a rózsafüzér. Ezt imádkozza álmatlan éjszakáin. Holnap reggel megáldoztatom itt a lakáson, ahogyan kérte és ahogyan megígértem neki.

Laki néni pihen a szemünk. Nem akarjuk mindenáron szóra bírni, talán meg is zavarná az idegen arc. Csak néma tisztelegéssel állunk a mű előtt, mely az életével egyenlő. Néhány szót mégis.

— Jól érzi magát, Laki néni?

— Jól, kedvesem, igen, csak a lábaim, a lábaim gyengék már. Köszönök mindent maguknak.

Közben jóízűen kortyolja a kávé, tör a kalácsból. Előkerül házasságlevele 1884-ből, amikor a 25 éves Smolen Jozefa örök hűséget esküdött a 34 éves Laki József »vaskovác«-nak, ahogyan az okmány tanúsítja.

Már nem figyel a vendégek halk beszélgetésére. Rózsafüzéréért nyúl, hangtalanul mozognak ajkai. Laki néni készül. Elégedett. A kályha meleget áraszt és melegíti a körülvevő szeretet is.

Márkus László